

Tehokkuus vastaan pätevyys

Johdanto

Chaïm Perelman rakentaa teoksessaan *Retoriikan Valtakunta* (1996, Tampere: Vastapaino) puheaktin ja siihen liittyvien taitojen tiedettä, niin sanottua ”uutta retoriikkaa”. Lähtökohtana on retoriikantutkimuksen hiipuminen modernille ajalle tullessa ja tarve uudistaa koko kentän paradigmaa vastaamaan paremmin nyky maailman ilmiöihin. *Retoriikan Valtakunta* antaa retoriikalle samaan aikaan sekä ajankohtaisen että ajattoman muodon – toisaalta puhe ja argumentointi ihmisten kesken ei keskeisimmiltä osiltaan ole muuttunut aikojen kuluessa miksiään, vaan se on likipitään universaalia, mutta toisaalta se on äärimmäisyyksiin asti kontekstisidonnaista, relativistista. Ydinajatuksena uuden retoriikan taustalla on, että vaikkakin retoriikka noudattaa samoja periaatteita kuin esimerkiksi tieteellinen todistaminen ja väittely, ei retoriikassa kuitenkaan haeta totuutta, vaan hyväksyntää. Selviöitä eli itsestäänselvyksiä ei tarvitse perustella, eikä niitä voida kumota perusteluin. Argumenttien aika on vasta, kun käsitellään kiistanalaisuuksia tai selviöinä pidettyjä asioita tehdään kiistanalaisiksi. Olennaisempaa kuin argumenttien pätevyys, toisin sanoen paikansäilyvyys, on se kuinka tehokkaasti ne vakuuttavat niitä kuuntelevan yleisön.

Yleisö

”[U]uden retoriikan nimellä kulkeva argumentaatioteoria kattaa kaikki vakuuttamiseen tai suostutteluun tähtäävät esitykset *yleisöstä ja käsitellyistä asioista riippumatta*,” Perelman tiivistää (s. 12). Matemaattisessa todistamisessa kieli on universaalia, mutta argumentoinnissa on aina varaa tulkinnalle, eli yleisöllä on merkitystä. Mutta mikä on tämä tulkitsija eli yleisö? Perelman hylkää intuitiivisen tavan määritellä yleisöksi ne, jotka yleisöön ympäristön ja asemansa puolesta lukeutuisivat, esimerkiksi tuomarit oikeudessa. Yleisöä ovat pikemminkin kaikki ne, joihin puhuja haluaa argumentaatiolla vaikuttaa (s. 21) – näin ollen samassa tilanteessa, samassa ajassa ja paikassa, suoritettu puheakti voi saada täysin eri merkityksen riippuen siitä kenelle se oli kohdistettu.

Yleisöä on kuitenkin kahta eri lajia: on joko tietty valikoitunut kuulijajoukko, erityisyleisö, tai kaikki järjelliseen ajatteluun kykenevät, universaaliyleisö. Tämän mukaan valitaan kulloinkin käyttöön myös retoriset keinot. Erityisyleisöä suostutellaan, universaali-

yleisöä vakuutetaan (s. 25). Universaaliyleisön vakuuttamisessa täytyy nojata yleisesti selviöinä pidettyihin ajatuksiin, logiikkaan, terveeseen järkeen ja niin edelleen. Vaikka tavoite saattaa ensialkuun vaikuttaa totuuden selvittämiseltä, kyse on kuitenkin ainoastaan totuuden likiarvosta, sellaisesta argumentoinnista, jolla haetaan koko ihmiskunnan kollektiivista hyväksyntää. Ne eivät ole absoluuttisia totuuksia siinäkään mielessä, että aivan hyvin jokin uusi, päinvastainen, argumentti voi vakuuttaa universaaliyleisön myöhemmin. Erityisyleisö jakaa keskenään vain tietyt arvot ja itsestäänselvyudet, kun universaaliyleisö kattaa kaikkien ajatusten kirjon. Erityisyleisö on universaaliyleisön otos, praktinen ruumiillistuma tietyssä kontekstissa. Esitys tulee aina sovittaa yleisön mukaan, koska pohjimmiltaan argumentoinnissa on ainoastaan kyse esitetyn väitteen premissien (yleisen) hyväksynnän siirtämisestä koskemaan johtopäätöksiä (s. 28). Koska $A > B$ ja $B > C$, niin $A > C$. Kun kyse on tulkinnanvaraisuuksista, täytyy A, B, C ja niiden väliset suhteet sovittaa siten, että hyväksynnän siirto kyseisen yleisön silmissä on mahdollinen.

Yleisö muuttuu esityksen edetessä. Olettaen, että puhujia on enemmän kuin yksi, joutuvat he ottamaan huomioon paitsi vastapuolen argumentit ja yleisön reaktiot omiin argumentteihinsa, myös yleisön mielipiteiden ja mielialan muutokset vastapuolen argumentteihin (s. 166-168). Eri yleisöt vakuuttuvat eri asioista, eli samaa argumentoinnin kaavaa ei voi käyttää joka tilanteessa, tämä on aikalailla itsestäänselvää. Mutta myöskään saman yleisön kohdalla sama kaava ei aina päde, vaan argumenttien järjestystä, painotusta tai ylipäänsä käyttöä täytyy harkita sen mukaan, miten esittely, keskustelu tai väittely etenee. Esityksen osien pitää sopeutua tähän. Johdanto, *exordium*, asian selostaminen, *narratio*, todistaminen, vastaväitteiden torjuminen ja kertaus, *rekapitulatio*, sekä loppulause, *peroratio*, muodostavat vain suurpiirteisen rungon, jonka pohjalle joko rakennetaan kyseiseen kontekstiin sopiva esitys tai sitten jätetään koko runko huomiotta, käyttämällä muunneltua järjestystä tai vain tiettyjä esityksen osia (s. 164).

Argumentti

Argumentti muodostuu paitsi tiedollisesta sisällöstä, myös kuvauksesta ja tulkinnasta. Näiden väliset rajat ja suhteet eivät ole absoluuttisia, vaan aina sidoksissa toisiinsa. Perelman kiteyttää asian merkkeihin ja indekseihin: merkki viittaa merkitsemäänsä, se on tulkinnallista ja tarkoitushakuista kommunikaatiota, kun taas indeksi on ”objektiivinen”

tiedonlähde, jolla ei ole suunnattua tehtävää (s. 51-52). Varoituskyltti on merkki, eläimen jäljet indeksi. Yleensä rajanveto ei kuitenkaan ole näin selvää ja molemmista, sekä merkeistä että indekseistä, voidaan silti saada väärää tietoa. Indeksien kohdalla ne ovat virheitä, merkkien kohdalla väärinkäsityksiä. Virheetön ymmärtäminen edellyttääkin usein puheen tai tekstin substanssin ulkopuolista lisäinformaatiota. Perelman lainaa Blaise Pascalin ajatusta: ”kun Jumalan totuudellinen sana on kirjaimellisessa mielessä väärä, niin se on hengellisessä mielessä oikea,” eli pyhien kirjoitusten tulkintaan sisältyy lukijan velvoite pitää niitä tosina kaikesta riippumatta. Kyse on suopeasta tulkinnasta – pyrkimyksestä saada selville, mikä on ollut kirjoittajan alkuperäinen intentio ja mitä hän tekstillään todella tarkoittaa. Vasta tämän jälkeen voidaan ryhtyä arvioimaan argumenttien hyväksyttävyyttä.

Argumentteja on kahta päätyyppiä: sidosmuotoisia ja erottelumutoisia (s. 58). Sidosmuotoiset argumentit pyrkivät siirtämään alkuoletusten hyväksynnän johtopäätöksille ja erottelumutoiset pyrkivät ottamaan erilleen yksittäisiä tekijöitä, jotka kieli tai traditio sitovat toisiinsa. Retoriikantutkimuksen pääpaino on perinteisesti ollut sidosmuotoisuudessa, joten se voidaan jakaa vielä kolmeen alakategoriaan: kvasiloogisiin argumentteihin, todellisuuden rakenteeseen perustuviin argumentteihin sekä todellisuuden rakennetta luoviin argumentteihin (s. 59-61). Kvasiloogisuudessa pyritään todellisuuden pelkistämiseen ja yksinkertaistamiseen, jotta siihen voidaan soveltaa loogista päättelyä. Todellisuuden rakenteeseen perustuminen merkitsee uskoa objektiivisten rakenteiden olemassaoloon, joista vallitsevaan vankkumattomaan yksimielisyyteen argumentaatio voidaan pohjata. Todellisuuden luomisessa taas pyritään rakentamaan tällainen yksimielisyys jostain asiasta, ennakkotapaus tai yleinen sääntö, johon argumentaatio sitten nojaa. Erottelumutoisuudessa on kyse ensisijaisesti tiedon jäsentämisestä: muodollisesti samankaltaiset, samoja määreitä omaavat tekijät jaetaan todellisiin ja näennäisiin, merkityksellisiin ja merkityksettömiin (s. 61).

Ylipäänsä se, että jonkin väitteen puolesta täytyy esittää argumentteja, vihjaa siitä ettei se ole ilmeinen eikä vakuuta kaikkia (s. 156). Argumentit eroavat matemaattisesta todistamisesta siinäkin, ettei mahdollisimman yksinkertaiseksi supistettu looginen päättelyketju ole aina tarpeeksi yleisön vakuuttamiseksi. Validiutta tärkeämmäksi nousevat argumenttien määrä ja paino. Argumenttien määrä voi periaatteessa olla rajaton, mutta käytännössä tilanne ja reaali maailman ehdot sanelevat määrälle rajat. Argumenttien paino taa-

sen on monitasoinen kysymys: paino arvotetaan argumenttien tehokkuuden ja pätevyyden perusteella (s. 156-157). Tehokkuus riippuu aina yleisöstä, eli kuinka hyvin esitetyt väitteet vakuuttavat sen, kun taas pätevyys hakee jokaisen harkintakykyisen olennon hyväksyntää. Tietyin ehdoin paino ja tehokkuus voidaan siirtää myös toisiin tilanteisiin. *A fortiori* eli ”vahvemmassa päätely”, jolloin jokin vahvempi tai hierarkisesti ylempi väite on hyväksytty, mikä merkitsee myös alemman hyväksyntää. Henkilö on kuollut, joten henkilö ei hengitä. *A pari* eli ”samasta päätely”, jolloin argumentti perustuu samoille lähtökohdille. Henkilö on kuollut, joten henkilö ei hengitä. Henkilö on kuollut, joten hänen sydämensä ei syki. *A contrario* eli ”vastakohdasta päätely”, jolloin vastakohdan kumoaminen merkitsee väitteen hyväksymistä. Henkilö on kuollut, joten henkilö hengittää on kumottu – näin ollen henkilö ei hengitä. *A simili* eli ”samankaltaisesti päätely”, jolloin rakennetaan analogia. Henkilö on kuollut, joten henkilö ei hengitä. Talvisin kukat kuolevat, joten kukat eivät kuiki.

Kvasiloogisuus

Kvasiloogisuuden lähtökohtana on muodollisen logiikan jäljittely, mutta rakenteeltaan se kuitenkin eroaa johdonmukaisesta päättelystä. Kvasiloogiset argumentit eivät ole logiikan kriteerien mukaan päteviä, muttei niiden tarvitsekaan olla: kyse ei ole oikeasta todistuksesta, vaan sen jäljittelystä, heikkojen ja vahvojen argumenttien vertailusta yleisön vakuuttamiseksi (s. 62). Yleisimpiä kvasiloogisia keinoja ovat ristiriita ja yhteenso-pimattomuus, kun kaksi vastakkaista väitettä eivät voi olla tosia samassa muodollisessa järjestelmässä, määrittelemine, joko entuudestaan tuntemattoman määrittely tai tunnetun uudelleenmäärittely, vastavuoroisuus ja oikeudenmukaisuus, koska kahta samanlaista oliota on mielekästä kohdella samoin, ei ole syytä kohdella niitä eri tavoin, sekä transitiivisuus, milloin jonkin ylä- tai alakategorian ominaisuudet siirtyvät toisiin kategorioihin tai vastaa-vasti minkä vuoksi ne juuri tässä tapauksessa eivät siirry (s. 63, 70-71, 75, 81-84).

”Kiuruvettä mainostetaan luomukaupunkina, mutta mitä luomua se on kun lehmiä keino-siemennetään ja alkioita huuhdellaan. Luomupitäjässä homma kuuluu hoidattaa luomusonnilla, ja jos jotain huuhdellaan, huuhdeltakoon sen sonnin munia.” (Kiuruvesi-lehti 28.3.2001)

Luomu on tässä yhteydessä entuudestaan määritelty ”luonnonmukaiseksi” tai ”luonnolliseksi”, näiden edustaessa moraalista ja laadullista ylemmyyttä ”synteettiseen”,

”tavalliseen” tai ”teolliseen” verrattuna, toimien tietyssä mielessä näiden vastakohtana. Luonnonmukaista ja luonnollista ovat siis ilmiöt, joita luonnossa esiintyy ilman ihmisen väliintuloa ja koneellisia toimia, kun taas teknologian käyttö merkitsisi ei-luonnonmukaisuutta. Loogisesti päätelmä on kestävä; ovathan monet luonnonmukaisen viljelyn ja karjankasvatuksen tehokkaat menetelmät juurikin korkean teknologian ja tieteellisen tutkimustyön tulosta. Mutta kvasiloogisesti väite on täysin pätevä, koska luonnonmukainen määritellään tässä yhteydessä uudestaan ja järjestelmään rakennetaan yhteensopimattomuus: A ei ole enää yhtä kuin B, C, D, vaan A on yhtä kuin B, joten C ja D eivät ole enää yhtä kuin A.

Todellisuuden rakenteisiin perustuva

Todellisuuden perustuvissa argumenteissa vedotaan yleensä joko peräkkäisyysiteisiin, esimerkiksi syy ja seuraus, tai rinnakkaisuusiteisiin, esimerkiksi henkilön ja hänen tekojensa suhde (s. 93). Tämän lisäksi käytetään symbolisia (institutionalisoituja) suhteita, kaksoishierarkioita eli päämäärän ylemmyydestä pääteltyä keinon ylemmyyttä sekä järjestyseroja eli milloin määrällinen muuttuu laadulliseksi ja päinvastoin (s. 114-118).

”Siinä [MOT-keskusteluohjelmassa] todettiin monen asiantuntijan suulla, että jätteen kierrätys on hölmöläisten touhua. (...) Jätteiden lajittelusta ja kierrätyksestä onkin tullut ympäristön- ja luonnonsuojeluun liittyvä uususkonto, jolla voi rauhoittaa omaatuntoaan ja joka ylipäänsä tarjoaa kivaa, mielekkäältä tuntuvaa puuhaa turhautuneille tai hurahaneille.” (Kiuruvesi-lehti 9.2.2000)

Lähtökohtana on kolmen henkilön toiminnan kuvailu: asiantuntijoiden auktoriteetti todellisuutta koskevien väitteiden paikkansapitävyyden suhteen, ympäristönsuojelijoiden typeryys ja epäloogisuus sekä niin sanotun tavallisen ihmisen, henkilön joka pyrkii helppouteen ja hyötynsä maksimointiin, näkökulma. Auktoriteetin omaavat henkilöt kertovat ”totuuden”, minkä vuoksi päinvastoin toimiminen olisi järjetöntä. Päämääränä on kestävä kehitys ja miellyttävä elämä, mikä tarkoittaa siedettävää suhdetta vaivannäön ja nautinnon välillä. Yksi valtavirran uhkakuvahan on, että elämä käy ihmiselle sietämättömäksi, kun ympäristö pilataan, eli kestävä kehityskin palaa loppujen lopuksi vaivannäön ja nautinnon suhteeseen. Jos keino, eli kierrättäminen, ei palvelekaan tätä päämäärää, vaan pikemminkin kestävä kehityksen kannalta hyöty on yhtä kuin nolla ja se lisää vaivannäköä, näin toimiminen olisi

typerää. Merkittävimmät objektiivisen todellisuuden oletukset tässä ovat siis ympäristön-
suojelun perimmäinen tavoite sekä ”totuus” kierrätyksestä, eli asiantuntijoiden auktoriteetti
valtakunnallisessa TV-ohjelmassa.

Todellisuuden rakenteita luova

Todellisuutta luovassa tai muokkaavassa argumentissa rakenne muodostuu yleensä joko esimerkin, jossa ainutkertainen saa arkkityypin arvon, havainnollistuksen, missä ennalta hyväksytyjä esimerkkejä sovelletaan, tai mallin ja vastamallin pohjalle, jolloin luodaan joko jäljiteltäviä tai vältettäviä malleja, joilla annetaan yksinkertaistetun kaavamaiset toimimisohteet (s. 120-122, 125).

”Mitähän jos Luomu-Suomen pääkaupungissa kaupungin laitosten työntekijät siirtyisivät luomutupakan käyttöön. Ei kun kukkapenkkeihin Hingunniemestä lannoitetta ja kessut kasvamaan (...) eikä tupakkirahat karkaisi omasta pitäjästä.” (Kiuruvesi-lehti 19.4.2000)

Kun luonnonmukaisuus ja lähiruoka nostetaan ylimmiksi arvoiksi, eli luodaan todellisuuden rakenteita, voidaan tästä rakentaa kaavamainen toimintamalli, jonka mukaan kaikki lähellä tuotettu tai itsevalmistettu on lähtökohtaisesti muuta parempaa. Tupakka on päihde, jonka käyttäminen on tiettyssä mielessä luomuajattelun vastaista – sen käytössä kehoon tulee ulkopuolisia myrkyjä, jotka eivät sinne ”luonnostaan” kuulu ja aiheuttavat näin haitallisia reaktioita. Mutta kun tupakkaa kuitenkin käytetään, voidaan aiemmin rakennettujen todellisuuden rakenteiden nojalla ajatella, että tupakankasvatus lähiympäristössä luomuperiaattein olisi luomuajattelua tukevaa toimintaa. Lopuksi liitetään mukaan vielä todellisuuden rakenteisiin perustuva taloudellinen aspekti, eli määrällisestä (rahamääräisestä) tulee laadullista (kustannustehokas tai kannattava on yhtä kuin hyvä). Malli ei ota siis huomioon itse toiminnan järkevyyttä tai hyvyyttä, se ei edes yritä arvottaa sitä, kunhan toiminta sopii malliin muodollisesti. Argumentti on tässä mielessä täysin pätevä.

Käsite-erottelu

Erottelumuotoisessa argumentissa keskeisintä on eron tekeminen todellisuuden ja ilmiöiden välille. Siinä, missä sidosmuotoinen argumentointi käyttää todellisuuden luomista tai siihen perustamista hyväksi, jopa hämärtämään niiden eroa ei-todellisuuteen, erottelumuotoisessa pyritään selvästi nostamaan nämä tekijät toisistaan erilleen ja sen jälkeen arvioimaan ei-todellisuutta, eli ilmiöitä, sen perusteella miten ne ilmentävät todelli-

suutta (s. 142-143). Käytännössä kyse on parien rakentamisesta mallin termi I / termi II -pohjalle: termi I on ilmiö, jota arvioidaan, ja termi II on se todellisuus, joka asettaa ilmiön paikkansapitävyydelle kriteerit. Todellisuutta vastaamattomat ilmiöt eivät suinkaan ole epätosia – ne ovat kyllä tosia ilmiöitä, mutta todellisuuden kannalta ne ovat pettäviä, eivätkä todellisuutta ilmentäviä. Käsite-erottelun tarkoituksena on purkaa tapahtuma pienimpiin ilmiöihinsä ja todellisuuteen, jota ne pyrkivät heijastamaan, minkä jälkeen arvioidaan kunkin ilmiön paikkansapitävyyttä ja siten perusteltua käyttöä argumentoinnin välineenä. Tätä mallia sovelletaan yleisesti ilmiö / todellisuus -parin analogialla keino / päämäärä. Jotta keino voisi olla hyväksyttävä, sen on palveltava tiettyä päämäärää ja täytettävä sen asettamat kriteerit.

”Kuinka paljon esimerkiksi tanskalaisia lihansyöjiä on sairastunut ja millaisiin sairauksiin syötyään omassa maassaan kasvatettua nautaa tai sikaa? Millä tavalla ulkomaalainen liha on kotimaista huonompilaatuista ja millaisia muita sairauksia se aiheuttaa?” (Kiuruvesi-lehti 10.1.1996)

Tanskalaisen tuontilihan vallattua merkittävän markkinaosuuden vähittäiskaupasta nousi esiin useita huolestuneita kysymyksiä, väitteitä ja vihjailuja lihan kelvollisuudesta. Tuontilihan väitettiin muun muassa aiheuttaneen terveydellisiä ongelmia ja lihan tuotantoketju, aina alkuperästä prosessointiin, asetettiin vahvasti kyseenalaiseksi, minkä vuoksi suositeltiin kotimaisen lihan valitsemista. Tässä esimerkissä kirjoittaja kuitenkin asettaa puolestaan nämä väitteet kyseenalaisiksi erottelumuotoisesti. Ilmiö A: tanskalainen liha sairastuttaa suomalaisia, ilmiö B: tanskalainen liha ei vaikuta sairastuttavan tanskalaisia, ilmiö C: ulkomaalainen liha on huonolaatuisempaa kuin kotimainen ja ilmiö D: ulkomaalainen liha ei ole sen huonompaa tai parempaa kuin kotimainen. Todellisuus, joka siis määrittää ovatko ilmiöt totuutta reflektioivia vaiko pettäviä harhoja, määritetään seuraavasti: liha, joka kasvatetaan varsin lähellä Suomea, likipitäen identtisin kriteerein ja laadunvalvontamenetelmin kuin Suomessa, ja joka kelpaa vähintään yhtä vaativalle kuluttajakunnalle Tanskassa, ei voi olla mitenkään erityisen huonoa. Näin ollen ilmiö A, vaikka pitäisikin täysin paikkansa, onhan joku todella voinut sairastua tanskalaisesta lihasta, ja ilmiö C, joka myös voi pitää ilmiönä paikkansa, koska yksittäinen tanskalaiskinkku voi olla huonompi kuin yksittäinen suomalaiskinkku, ovat todellisuuden kannalta harhoja. Ilmiöt B ja D ovat paitsi tosia ilmiöitä, myös päteviä kuvaamaan todellisuutta.

Retoriikan valtakunta

Perelmanin mukaan ”[a]rgumentaation, dialektiikan ja retoriikan ominta aluetta ovat arvosidonnaiset kysymykset,” mutteivät niiden ainoaa aluetta (s. 179-180). Universaaleina totuuksina pidetyt päätelmätkin ovat aina alisteisia argumentaatiolle, jos niihin sisältyy pieninkin tulkinnan mahdollisuus. Hän käyttää esimerkkinä Newtonin veto-voiman käsitettä, jonka ehdottomana ja horjumattomana pidetty pätevyys mureni, kun ilmaantui riittävän paljon ja riittävän hyvin argumentoituja syitä muuttaa sitä. Kun ei käsitellä painoja, mittoja ja muita lukuarvoja, eli kun on kyse kauneudesta, oikeudenmukaisuudesta, hyvydestä ja muusta sellaisesta, tarvitaan argumentaatiota ja retoriikkaa. Tosin yleensä myös silloin, kun käsitellään lukuarvoisia asioita, lukuarvojen määrittely ja lukuarvojen taustalla vaikuttavat oletukset ovat argumentoinnin tulosta. Voidaankin yleistää, että retoriikka käsittelee asioita, joissa on kyse suosituimmuudesta (s. 180) – oli kyse sitten taideteoksesta tai tieteellisestä paradigmasta.

Johtopäätökset

Naiivi ajatus siitä, että väittelyssä selvitetäisiin perinpohjaisin perusteluin mitkä väitteet pitävät paikkansa ja mitkä ovat epätosia, ei sovi uuteen retoriikkaan. ”Tieto” ja ”todellisuus” ovat asioita, joista voidaan saavuttaa tietyllä tarkkuudella likiarvoja, mutta mikään uusi ”totuus” ei ole sen paremmin absoluuttinen totuus kuin edellisestään, se on vain hieman tarkempi likiarvo. Retoriikka on taitoa argumentoida eli saavuttaa hyväksyntä esitetyille väitteille. Yleisesti ottaen argumentit esitetään universaaliyleisölle, eli jokaiselle järjelliselle olennolle, ihan jo pragmaattisesti senkin vuoksi, että pidetyt puheet ovat usein äänitteinä kuunneltavissa ja julkaistut mielipidekirjoitukset tallessa arkistoissa. Toki vakuuttaminen tapahtuu aina tietylle erityisyleisölle, sen hetken ja ympäristön kontekstissa, mutta laajemmassa mitassa toimivat argumentit konvergoituvat – ne ovat osa sitä samaa likiarvon tarkennusta, joka lähestyy ”totuutta”. Kulloinkin vallitseva ”totuus” tai paradigma on ainoastaan viimeisimmän laajimmin hyväksytyyn argumentin institutionalisoitu muoto.